

ရွှေကား
၈၁၆၀

မြသနာ

အလှမဲ့သော အချစ်များဆီသို့

"အလှမဲ့သော အချစ်များ ဆီသို့"

မျှဝေခံစားရန် ရည်ညွှန်းလျက် ...

ရုပ်မလှပေမယ့် စိတ်ထားလှလျှင် အလှတရားအားလုံးနှင့် ချစ်ခြင်း
မေတ္တာများကို ပိုင်ဆိုင်နေ သည့် သူငယ်ချင်း ကုတ်ကုတ်၏ တကယ့်ဖြစ်
ရပ်မှန်ကလေးတစ်ခုကို ကျောရိုးဖွဲ့၍ တင်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

စာရေးသူ

အခန်း(၁)

"မေမေ ... မေမေ"

ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လှိုက်ဖိုသွား၏။

ငါးနှစ်ကျော်ကျော်မတွေ့ရသော သူ့အသံနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာကိုမြင်ရတော့မည်။

အစဉ်လန်းဆန်းတက်ကြွလျက်ရှိသော ကိုရင်း၏ မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် လှမ်းဝင်လာသော ခြေသံကို နားစွင့်ရင်းက မယ်အုံမှာ ကျောက်ဆစ်ရပ်တစ်ရပ် ဖြစ်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းလိုက်ကာ မြန်းခနဲ ပွင့်သွားသောအခါ မယ်အုံ၏ လက်ထဲမှ တို့စရာပန်းကန်လေး လွတ်ကျသွားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုရင်း’

နက်မှောင်သော ဆံကေသာလှိုင်းတွန့်လေးများက ယခင်ကလိုပဲ နဖူးတစ်ဝက်ဖုံးလျက် တင်းတင်းစေ့သွားသော နှုတ်ခမ်းလေးက မကျေမနပ်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ

"မင်းဘယ်သူလဲ ... ငါ့အမေရော"

အရင်ကနဲ့ မတူဘဲ တင်းမာပြတ်တောင်းသော လေသံကြောင့် မယ်အုံ အလိုလိုဝမ်းနည်းသွားကာ မျက်လွှာလေး ချလိုက်ရင်းက ...

ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောကာ စွဲမြဲစွာပြောတတ်တဲ့ သင်္ကေတလေးကို ဖွင့်ဟလိုက်၏။

"မယ်အုံပါ"

"အော် ..."

သာမန် စကားသံလေးပဲ ညည်းလိုက်ရင်းက ... ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းကို မျက်လုံး ဝေ့ရှာရင်း ...

"မေမေရော ..."

"ရေချိုးနေပါတယ် ..."

ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့လှည့်ထွက်သွားသောအခါ မယ်

အံ့မှာ ချက်ချင်းပျာယာခတ် သွား၏။

ရေချိုးခန်းပြေး၍ တံခါးခေါက်နှိုးနှိုး ဟင်းချိုအိုးနွေးရကောင်းနှိုးနှိုး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။

တကယ်ဆိုလျှင် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ကူးနေကျ ဒီနှစ်မိသားစုမှာ မယ်အံ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးပါပဲ ဒါကို သူက အရင်ကလိုအသိ အမှတ်ပြုပြီး ခေါင်းကိုဒေါက်ခနဲခေါက်သွားဦးတော့ မယ်အံ့ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားမှာ ပါ။

အခုတော့ ... အေးစက်စိမ်းကားသော မျက်လုံးများက မယ်အံ့ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေသည် ။

"သားက သိပ်ဝမ်းနည်းနေတာ မယ်အံ့ရေ ... အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး တော့သာနေနော် ... ခုထိ အထိုင်မကျသေးဘူး"

"ငါးနှစ်တောင်ရှိနေပြီ မမေ့သေးဘူးလား"

ကြိုတင်မှာ ထားသော အန်တီမေစကားကြောင့် အစ်ကိုရှင်းသန့်ကြိုက်တတ်သော ကြက်ဟင်း ခါးသီးချက် ... ငါးမွှေဆီပြန်၊ ငါးရုံခေါင်းဟင်းချို၊ ကန်စွန်းရွက်သုပ်၊ ဆိတ်အူကြမ်းဟင်းတို့ ကို ငါးပိ တို့ စရာနှင့် အကျအနပြင်ဆင်လိုက်သည် ။

"လေယာဉ်က ဆယ့်တစ်နာရီ ဆိုက်မှာ ဆိုတော့ အတော်ပဲ မေမေ ... ထမင်းစားပြီးမှ ရုံးကိုသွား မယ် ... ရေက ဟိုမှာ ကတည်းက ချိုးလာမှာ နော်"

အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ ဖုန်းဖြင့် လှမ်းမှာ လိုက်သည် မို့ မန္တလေးလေယာဉ်ဆိုက်ချိန်မှာ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်သည် ။ ငါးရုံခေါင်းဟင်းချိုကို ပူပူလေးဖြစ်အောင်ထည့်ရုံသာ ...

နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အလွန်အသန့်ကြိုက်သောကြောင့် မိမိထမင်းပွဲမှာ ... သန့်ရှင်းရဲ့ လား။ စိတ်ကျေနပ်မှုဖြစ်စေရဲ့ လားဟု နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

"ထမင်းဆာပြီလား သားလေယာဉ်က နည်းနည်းနောက်ကျတော့ မေမေရေချိုးသွားမိလိုက် တယ်"

"ရပါတယ် မေမေ ... ရန်ကုန်လာရင် ဒီလိုပဲ လောနေရမယ်ဆိုတာ ကြိုတွက်ပြီးသားပဲ ..."

မေမေအနားယူတော့မှ ပဲ မေမေ့လက်ရာကောင်းကို တစ်ဝကြီးစားတော့မယ် ..."

"သားက ပြောင်းလာဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား ..."

တွေခနဲဖြစ်သွားသော သား၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချက်ချင်း စကားကိုပြင်လိုက်၏။

"မေမေအနားယူဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး မယ်အုံလေးလည်း တွံတေးကို ပြောင်းမိန့်ကျထားလို့ မေမေ့လက်ရာနဲ့ ထပ်တူချက်တတ်ပြုတ်တတ်သားပဲကွယ် ..."

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်နဲ့ နော် မေမေ ... သားဆီကို ဘယ်သူမှ မလွှတ်နဲ့ ..."

ဟိန်းထွက်လာသော စကားသံက မယ်အုံရင်ကိုဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ အလန့်တကြား ... မီးဖိုခန်းထဲ ပြေးဝင်လာမိ၏။

သို့ရာတွင် သူ၏ စကားသံများက ကပ်လိုက် လာလေတော့သည်။

"ဟဲ့ ... မောင်သစ်တို့ မောင်နှစ်တို့ ရဲ့ ညီမလေး၊ အိုးကပ်၊ ချိုးကပ် ဥ

ဓမ္မဒန္တိလေးပါကွယ် သားရဲ့ ညီမလေးပဲလေ"

"ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မေမေရာ သားဘာသား အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ ဘယ်သူ့ကိုမှ သားဆီကို ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်ရှင်းဆိုပြီး လွှတ်ပေးစရာမလိုဘူးနော် ... သားရဲ့ တပည့် မောင်နီရှိတယ်"

"အေးပါကွယ် ... အေးပါ ... ကဲ ... ထမင်းစားခန်းကိုသွားနှင့် မေမေသနပ်ခါးလေးပွတ်ပြီး လာခဲ့မယ်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ဟူသော စကားသံအဆုံးမှာ ... မီးဖိုချောင်ပေါက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာလိုက် သည် ။

ရှင်းသန့်က ရိပ်ခနဲမြင်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်မလေး ... မယ်အုံ ..."

ရုတ်တရက် တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးသို့ ကူးခါနီးမှာ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏ ။ လှည့်တော့မကြည့်ပေ။

"မင်းအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိရင် လွှတ်လိုက်ကွာ .. ငါရောက်နေတယ်လို့ ..."

"ဟုတ်"ဟု ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးပြောပြီး ... ကပျာကယာ ထွက်ပြေးလာလိုက်၏။

အိမ်နားရှိ ရွက်လှချုံလေးမှာ ကွယ်၍ မိမိကိုများ ရပ်ကြည့်နေသေးလားဟု ပြန်ချောင်းကြည့်လိုက် သည် ။ အရေးမလုပ်ဘဲ ထမင်းစားရန်သာ ပြင်နေသော ဘေးတိုက်အနေအထားကိုတွေ့ရ၍ သက်ပြင်း လေးတိုးတိုးချမိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအသိအမှတ်ပြုဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

ကိုကိုရှင်းသန့်ဟာ အရင်ကလိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ထိုရွက်လှ ပန်းချီလေးနားမှာ ထိုင်ရင်းက ထမင်းစားဟန်ကိုခိုးကြည့်ရင်းက ... မျက်ရည်လေး များ ရစ်ဝဲနေမိသည် ။

မယ်အုံက ကိုကိုရှင်းသန့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေတွေထဲက သဲမှုန်ပွင့်လေးတစ်ခု ပါရှင် ...

လူတစ်စုံကလေးလုံးမှာ အလှဆုံးဆိုလို့ ဆံပင်ပဲရှိသလားကွယ်သွယ်ပြောင်းစင်းနက်နေတဲ့ ဆံပင်နု လေးက တင်ပါးပေါ်မှာ ဝဲကျ၍ တံကောက်ခွက်အထိ ရောက်မှ အဖျားလေးကော့နေသည် ။

မိန်းမကောင်းတို့ ၏ ကောင်းခြင်းငါးဖြာထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ပါပဲ။

မယ်အုံဟာ မိန်းမချောမိန်းမလှစာရင်းမဝင်ပေမယ့် ရုပ်မဆိုးပါဘူး၊ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျို လေးဆိုရင် ဘယ်သူမှ ငြင်းမယ်မထင် အရပ်က ငါးပေမပြည့်ချင် အသားမဖြူ၊ မညို၊ အဝါဘက်လှသော အသားနှင့် နှုတ်ခမ်းထူအမ်းအမ်းကို နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးရဲပေ၊ နှုတ်ခမ်းအုံ အနည်းငယ်မောက်သလို နှုတ်ခမ်းကထူနေပြီး မျက်လုံးမှေးမှေးနှင့် နှာတံမှာ အနည်းငယ်ပြားပြီး ထိပ်ကလုံးလုံးလေးဖြစ်နေ၍ ရုပ်အဆိုးကြီးမဟုတ်ပေ။ ။ သို့ရာတွင် မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးမှာ သာမန်အနေအထားအတိုင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ခန္ဓာကိုယ်က ခေတ်မော်ဒယ်များ လို ပီနီပီနီသွယ်သွယ်မဟုတ် မဝ

လွန်းသောခန္ဓာကိုယ်ပြည့်ပြည့် လေးက သူ့အရပ်နှင့်သူ ကိုယ်လေးက လိုက်ဖက်ညီပြီး .. ခါးသေးရင်ချို အလှလေးရှိနေ၏။ အစဉ်အမြဲ အလုပ် လုပ်နေ၍ ဗိုက်ခေါက်နှင့် ခါးမှာ အဆီစုမနေခြင်းသည် သူမအတွက် အ လှတရားတစ်ခုဖြစ်သည် ဟု အန်တီမာ မကြာခဏပြောဖူးသည် ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒီဆံပင်လေးကိုလှအောင် ဖန်တီး ပေးတဲ့ လောကကြီးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာ ပဲပေါ့ ..."

တိုးဖွဖွလေး ရေရွတ်ကာ ဆံပင်ကိုဖြစ်သလို ဝါးဘီးနှင့်ပတ်ထားပြီး ခွဆံညှပ်ကြီးကြီးထိုးထား သည် ။ နူးညံ့ပျော့အိသော ဆံပင်မို့ မကြာခ ဏပြေကျမှာ စိုး၍ ညှပ်ဖြင့်ထိန်းထားခြင်းဖြစ်သည် ။

မှန်ကိုတတ်နိုင်သမျှမကြည့်ဘဲနှင့် နေကြည့်သည် မရ ... မကြာခဏ ကြည့်ချင်နေမိသည် ။

"အကျည်းတန် မှန်ကြိုက် ..."

ဟု ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးရေရွတ်ရင်း မျက်ခုံးသွယ်သွယ်မှာ ထင်ကျ န်နေသော သနပ်ခါးများကို သွားပွတ်တံနှင့်ခြစ်ထုတ်မည်အပြု

"ကဲ ... အကျည်းတန်မှန်ကြိုက် .. လှအိုးကွဲမျိုးစုလေးရေ ဒီမှာ နင့် တူမကို လာထိန်းပေးပါဦး .. ဟိုမှာ နင့်အဆက် ကိုရှင်းလာလို့ သွားတွေ့ လိုက်ဦးမယ် ... တစ်ခါတည်း မှန်ကပေါက်ထွက်တော့မယ် ..."

အတူနေ အစ်ကိုကြီးထံမှ အသံထွက်လာသဖြင့် ... ပြုံးစေ့စေ့နှင့် က ပျာကယာထွက်လာသည် ။

နှာတံချွန်ချွန်မျက်လုံးလှလှ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှုတ်ခမ်းပါးပါး နှင့် သူ့မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုစီမှာ အလှဆုံးတွေဟု ပြောရမလော က်အောင် ချောမောလှပသော ယောက်မကြီးက ကိုကြီးနားမှ ကပ်၍ ...

"မမဝင့်လည်း လိုက်သွားဦးမယ် ညီမလေး .. အငယ်မကိုချီထားဦး ... နည်းနည်းနေတော့ အောက်ချထားပေါ့ ... အလတ်မ အိပ်ရာက နိုးလာရင်တစ်ခုခုကျွေးလိုက်နော် ... ပြီးရင် အကြီးကောင်ကို သွားကြိုဖို့ မမေ့နဲ့ဦး ... လမ်းကိုသေသေချာချာကူးနော် ..."

လေးတန်းကျောင်းသား သားအကြီးကိုလည်း စိတ်မချ ... အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော သုံးနှစ်သမီး လတ်လည်း ပူပန်နေရသည်။ သမီးငယ်လေးငိုမှာ လည်း စိုးရနှင့် မှာ စရာတွေကအများကြီး ... နေ့စဉ် နေ့တိုင်းမှာ၍ မကုန်နိုင် ... စိတ်မချသော်လည်း နေ့စဉ်အပြင်ထွက်ဖြစ်သည်။ မယ်အုံလုပ်နေကျ အလုပ် ဖြစ်သော်လည်း မှာ တာကို ဝသီလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိစ္စနှင့်လည်း ထွက်သည် ယောက်ျားနောက်လည်း လိုက်သည်။ အလွန်သွားနိုင်လွန်းသော ယောက်မပင်။

"မောင် ... ကိုရှင်းကို ညကျရင်ခေါ် လိုက်လေ ... ဒီမှာ ညစာစားဖို့ ပြောလိုက်ပေါ့ ... ကိုရှင်းနဲ့ တွေ့ရအောင်"

အိမ်ဖော်လူမမြဲလူခွဲမရှိ အဖေပင်စင်စားနှင့် အမေသာရှိသည်။ ညစာကို ဒီမှာ လာစားခိုင်းကြ၏။ ကိုနှစ် ကလေးနှစ်ယောက်က သားချည်းပဲမို့ အငြိမ်မနေ ... ဒီကသားကြီးနှင့်ပေါင်းကာ ဂုန်းခိုင်းကြ တော့မည်။

မတတ်နိုင်ဘူး ... ကလေးကို အဖေပေးပြီး ထိန်းခိုင်းကာ အမေနှင့်မယ်အုံကတော့ လူပေါင်း ရှစ်ဆယ်နှင့်တကွဆိုသော ထမင်းပိုင်းကိုပြင်ပေးကာ ဆေးရကြောရ ချက်ရပြုတ်ရပေဦးမည်။

အလျင်အမြန်ရေခဲသေတ္တာဖွင့်နေစဉ် ... မခင်က အနားရောက်လာကာ ခြောက်လအရွယ်ကလေး ကို လှမ်းချီလိုက်ပြီး ...

"သမီးမယ်အုံ ... ကလေးတွေအတွက် ကြက်သားကြော်ဖို့ ရှိလား .. အကုန်ကြော် .. ဝက်သား အဖြူချက် ... ပေါက်ပန်းဖြူဟင်းချိုက မျက်စိ

အားကောင်းတယ် ပုစွန်လေးနည်းနည်းချေထည့် ပုစွန်တုပ်ကို ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်ချက် ... ကန်စွန်းရွက်ကြော်မယ် ... မနက်က ဈေးဝယ်ထားလို့ တော်သေးတယ် မနက်ဖြန်ဈေးထပ်သွားရဦးမယ် ..."

မယ်အုံ ဘာစကားမှ မပြောတော့ အမေပြောသမျှကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူကာ ချက်ရန် အတွက် တန်းစီလိုက်၏ ... ဝက်သားနှင့် ပုစွန်ကို အရင်ချက် ... ပြီးရင် ကြက်သားကြော် ... ကန်စွန်းရွက်သင် ... တို့စရာပြုတ်ဖို့ ဘူးသီး ဖရဲသီးနုများ နှင့် ရုံးပတီသီး နောက်ဆုံးမှာ ဟင်းချိုအိုး တည်ထားရန်

"အင်း မီးနှစ်ဖိုနှင့်ပြိုင်လုပ်မှ ... လျှပ်စစ်နှင့်တစ်ဖို ဂတ်စ်နှင့်တစ်ဖို ..."

ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အစီအစဉ်ရေးဆွဲပြီး .. ချက်ပြုတ်ရန်အတွက် မီးဖိုထဲမှာ လုံးပန်း နေစဉ် ... အိမ်ရှေ့မှာ အဘိုးနှင့်အဘွားက မြေးထိန်းနေကြ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသော မြေးအလတ်အား မုန့်ကျွေးနေသည်။

တော်သေးရဲ့ ... ရုံးဆင်းချိန်၊ ကျောင်းဆင်းချိန်မဟုတ်သေး၍ ပြိုကျမလာခြင်းဖြစ်သည်။

"မယ်အုံရေ ... သမီး ... အန်တီမေနဲ့ ရှင်းသန့်ပါ ဒီမှာ ထမင်းစားလိမ့်မယ် ... နှစ်ယောက်စာ ပိုချက်တဲ့ .. အခုပဲဖုန်းလာတယ် ..."

"ဟုတ်"

ထမင်းပူပူဖြစ်ရအောင် မချက်သေး၍ တော်သေးရဲ့ ...ကိုရှင်းက ပေါက်ပန်းဖြူရွက် ဟင်းချို ကြိုက်၍ တော်သေးသည်။ နောက်ကိုကိုရှင်းကြိုက်တာ ဘာရှိသေးလဲ ... ဪ ... ခံတက်ရွက် အချဉ် တည်

ထားတာရှိတယ် ... မြေပဲနှင့်သုပ်ပေးမယ် ...

ချက်ချင်းပင် ... မယ်အုံ၏ စက်ရုပ်လက်ကလေးများ လှုပ်ရှားကာ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံး ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်သံများ ညံသွားတော့သည်။ ။

မည်မျှကြာသွားသည် မသိ ကားဟွန်းသံများ ညံကာ ကလေးတွေ၏ တဝုန်းဝုန်းပြေးတက်လာသံ ကားပြန်ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ ။

သေချာတာကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ထားပြီး ... ကိုနှစ်နှင့် မငယ်တို့ လင်မယား ဟိုဘက်အိမ် ကို ကူးသွားပြီပဲပေါ့ ...

"ဒေါ်လေးအုံ ... ဆာပြီဗျ ..."

မိမိရင်ခွင်ထဲမှာ ထိန်းလာရသော မငယ်သားကြီး သုံးတန်းကျောင်းသားက မီးဖိုထဲဝင်လာကာ ခါးကိုဖက်ရင်း ခွဲနွဲ့လိုက်သည်။ ။

"အေး ... ကလေးရေ ... အိမ်ရှေ့မှာ သွားဆော့နော် နောက်ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် စားလို့ ရပြီ ..."

"တကယ်လား ..."

"အင်းပေါ့ သားရယ် ... ညှော်တယ် ... ထွက်ထွက်"

"ဆယ်မိနစ်ဆို ဝင် လာပြီနော် ဒေါ်လေးအုံက ခွံ့ကျွေးရမှာ ပဲ"

"အေးပါ ကလေးရယ်"

အငယ်ကိုနှစ်က အရင်အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် သူ့ကလေးများက ကိုသစ်ကလေးထက် ကြီးသည်။ ။

နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခြားသော သုံးတန်းကျောင်းသားနှင့် တစ်တန်းကျောင်းသားတို့ က မီးကုန် ယမ်းကုန်ဆော့တဲ့ အရွယ် ... ကိုသစ်သားကြီး တစ်တန်းကျောင်းသားနှင့် ပေါင်းလိုက်တော့ ပိုဆိုးသ

ည် ။

အားလုံး တူ တူမငါးယောက်စလုံး မယ်အုံကပဲ ထိန်းရမွေးရသည် ။ သူတို့ အမေတွေက အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်သူနှင့် စီးပွားရှာသူနှင့် အိမ်ခွဲပြီးသည့်တိုင်အောင် ... အိမ်ဖော်နှင့် စိတ်မချ၍ နေ့လယ်နေ့ခင်းလာပစ်ထားကြသည် ။

ကလေးများကို ထမင်းကျွေးရန်အတွက် ထမင်းပူပူကို ဇေလုံကြီးထဲ ထည့်၍ အအေးခံထားလိုက် သည် ။

ကလေးများ ကျောင်းမှ ပြန်လာလျှင် အလွန်ဆာလောင်ကြလိမ့်မည် ။ သူတို့ အဖေအမေက ကလေးများ ဝမ်းပြည့်ရန်အတွက် အဘိုးအဘွား တာဝန်ယူပေးပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်ကြပေမယ့် ထမင်းစား ချိန်နှင့် နီးနေ၍ အဘိုးအဘွားက ဘာမှ မကျွေးဘဲ ထမင်းကိုသာစားစေသည် ။

ထို့ကြောင့် မယ်အုံအလုပ်များ နေရ၏။ ခြောက်လကလေးအတွက် လည်း အဟာရမုန့်ကျိုရသည် ။ သူ့ကို အဘွားကကျွေးမည်။ ပြီးတော့ အလတ်မနှင့် ကိုနှစ်၏ သားငယ်တို့ နှစ်ဦးကို ကျွေးဖို့ ကြက်သား ကြော်လေးများကို အမျှင်လိုက်မွှေပြီး ဟင်းချိုလေးနှင့်စမ်းပေးပြီး ဇွန်းနှင့်ခွံ့ရမည်။ အကြီးနှစ်ယောက် အတွက်တော့ ပုစွန်ဟင်း ... ကြက်သားကြော် .. ကန်စွန်းရွက်ကြော် သူတို့ နှစ်ဦးအတွက် တစ်ဇေလုံ နယ်ပြီး ဇွန်းတပ်ကာ အိမ်ရှေ့တီစို့ရှေ့မှာ ကာတွန်းကားကြည့်နေသော ကလေးများ နားမှာ ထိုင်၍ ကြမ်းပေါ်ချကာ ဇေလုံနှစ်လုံးကိုင်ပြီး ...

"ကဲ ... သားငယ်နဲ့ သမီးလတ်က ဒီမှာ ထိုင်၊ သားကြီးနှစ်ယောက်က ဒီမှာ ထိုင် ... ဒေါ်လေး ခွံ့မယ်နော် ..."

ဖယောင်းပုဆိုးပေါ်မှာ ဇေလုံနှစ်လုံးချကာ အလည်မှာ ကြက်ကြော်ပန်းကန် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ကလေးကြီးနှစ်ယောက်အတွက်ပင်

ဇေယျာနန္ဒာလုံးနှင့် အငယ်နှစ်ယောက်ကို တစ်ဖွန်းစီ ကျွေးပြီးမှ ထိုဇေယျာ
ကို ကြမ်းပေါ်ချပြီး အကြီး နှစ်ယောက်အတွက် ပုစွန်အနှစ်နှင့် နယ်ထား
သော ဇေယျာကိုမကာ အကြီးနှစ်ယောက်ကိုခွဲရသည်။ ။

ကလေးများက ပါးစပ်အဆင်သင့်ဟနေသော ... မျက်လုံးများက
တော့ ကြောင်နှင့်ကြွက် ဇာတ်လမ်းပေါ်မှ မခွာတော့ ...

"သားတို့ ဟင်းချိုပါသောက် ... ကိုကြီးစံက ကြက်သားကြော်ချည်းပဲ
မစားနဲ့ လေ ထမင်းကို ဝင်အောင်စား ..."

"ဒေါ်လေးအံ့ ... မီးမီးကို ... တစ်လုပ် ..."

"ဪ ... အေးအေး ..."

တူတူမ လေးယောက်ဇေယျာနန္ဒာလုံးနှင့် အိမ်ရှေ့တီဗွီရှေ့မှာ မယ်အံ့တို့
တူရီးကား တစ်အုပ်စု ... အဘွားနှင့်အငယ်လေးက တစ်အုပ်စု အငယ်
လေးက လှည်းပေါ်မှာ ဆော့လျက် ... အဘွားက ဘေးမှ နေ အဟာရကို
ဖွန်းလေးနှင့်ခွဲနေသည်။ ။

ဝဝကစ်ကစ်အငယ်လေးက ထမင်းကို သွားငုတ်တုတ်လေးနှင့်ကျိတ်
ဝါးရင်း အစ်ကိုအစ်မတွေဆီ သွား၍ လက်လှမ်းမီရာကို ဆွဲချင်နေသဖြင့်
အဘွားမှာ ထမင်းခွဲရင်း ခူးကလည်း မသွားနိုင်အောင် ဖိထား ရသည်။ ။

"ဟော ... ဟော ... ဧည့်သည် လာမယ်ဆိုတာသိလျက်နဲ့ မယ်အံ့တို့
ကတော့လုပ်ပြီ ကလေးတွေ ကို အိမ်ရှေ့မှာ ထမင်းကျွေးနေတာ ပွနေ
တာပဲ ... သွားသွား ထမင်းစားခန်းမှာ သွားကျွေးစမ်း ... ကလေးတွေက
အကျင့်ပါနေတယ် ..."

"ဟဲ့ ... ထမင်းစားခန်းမှာ ထမင်းပြင်ထားပြီးပြီ အဆင်သင့်စားရုံပဲ
... ဟင်းချိုဟင်းအတွက် ဟင်းရွက်ထည့်လိုက်ရုံပဲ ..."

မယ်အံ့ဘာမှ မပြောသေးမီ မိခင်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုနှစ်ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ။ မဝင့်က မီးဖိုထဲဝင်သွားသော်လည်း မငယ်ကတော့ ဧည့်သည် လိုလိုလုပ်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်မည်ပြုပြီးမှ ... သစ်သားဆက်တီခုံမှာ လူပြည့်သွားသဖြင့် နောက်ဘက်ကို လှည့်ဝင်သွားသည်။ ။

ချွေးမနှစ်ယောက်စလုံး ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အလှအပလေးများ ပင်ဖြစ်သည်။ ။ အန်တီမာက ပြုံးကြည့်ရင်း ...

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွယ် ... ဧည့်သည် တွေမှ မဟုတ်တာ အမြဲစားနေသောက်နေတာပဲ မေမေက တော့ ဟင်းချက်ဖို့ အချိန်မရရင် ဒီအိမ်မှာ ပဲလားစားနေကျပဲလေ ..."

"ရှင်းကို သုံးနှစ်လုံးလုံး မတွေ့ရတာကြာလို့ လားမသိဘူး လူကြီးဆန်ပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာ တယ်ကွဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကလေး ... အော် ... လက်ကလည်း မြန်ပါဘိနဲ့ ... အုံလေးရေ လုပ်ပါဦး ... ရေတွေစီးကုန်တော့မှာ ပဲ ... ဟောရှူးတွေပါ ပေါက်ချပြန်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ဖိလသားကလေးက ရေတိုက်နေသော ခွက်ကိုပုတ်ချ၍ ဧည့်ခန်းမှာ ရေများ ပွနေသောအခါ မယ်အံ့က ကြမ်းသုတ်ပြေးယူနေစဉ်၊

"ဝှမ်း ..."

"ဟင်း ... ကိုလတ် လုပ်ပြီ ..."

တီဗွီရှေ့မှာ ထိုင်နေသောအုပ်စုက ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ကန်မိ၍ မှောက်သွားပြန်၏။

"အော် ... ကိုလတ်ခြေထောက်က သိပ်ရှည် လာပြီ ကို ... ဖွဖွ ... ပူသွားလား ကလေး ..."

မျက်လုံးများ ပိတ်သွားအောင် ပြုံးရယ်ကာ တူ၏ ခြေထောက်ကို အဝတ်နှင့်သုတ်ပြီး အငယ်အုပ်စု ကို တစ်ဇွန်းစီခွဲကာ ဇလုံချ ... အကြီးအုပ်စုကို တစ်ဇွန်းစီထပ်ခွဲပြီးမှ ... ကြမ်းသုတ်နှင့် ကြမ်းပေါ်မှ ဟင်းရည်များကို အရင်သုတ်လိုက်၏။

"ထမင်းစားပြီးရင် ခြေထောက်တွေဆေးရတော့မယ် ... ဟင်းစော်နံ့ နေတာပဲ ... သားလတ်ရယ် ..."

"သမီး ဒီမှာ လုပ်ဦး ... ကလေး ခြေထောက်တွေစိုကုန်ပြီ"

"ခဏ မေမေ ... ဒီအလတ်က ဟင်းစော်နံ့သွားပြီ ..."

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်နောက်ဝင်သွားပြီး အဝတ်စုတ်တစ်ခုကို ထပ်ယူကာ ကလေးလှည်းနားမှာ ချပြီး ... ဇလုံနှစ်လုံးဆီပြေး၍ ခွံ့ရပြန်သည် အန်တီမာက ပြုံးလျက်။

"မယ်အုံတော့ တူတွေ တူမတွေ ထိန်းရင်းနဲ့ ပဲ အပျိုကြီးဖြစ်တော့မှာပဲ ..."

"သူလည်း ယူမယ့်လူမှ မရှိတာ ..."

အန်တီမာ၏ စကားကို အထက်အောက် မောင်နှမဖြစ်သော ကိုမင်းနှစ်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန် လိုက်သော်လည်း ... မယ်အုံက အပြီးမပျက်အရေထူနေသောဟန်ဖြင့် ထမင်းခွံ့ပြီးသောအခါ ရေများကို ပြေးသုတ်လိုက်ပြန်သည် ။

"ငါ့ညီမလေးက ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ ပင်ပန်းပေမယ့် ပိန်မသွားဘူး ... ဘူးသီးလေးလိုပဲ ..."

"ပိန်မလား ... ဝက်ပုတ်မလေးပဲ အိပ်လိုက်ရင်သိုးနေတာပဲ ခေါ်မကြားအော်မကြားမလေး ..."

အစ်ကိုနှစ်ယောက်က ညီမလေးအား ချစ်စနိုးဝိုင်း၍ ပြောနေသည့် တိုင်အောင် အပြုံးမပျက်ဘဲ ဘာမှ ပြန်မပြောပေ ...

သူ့မျက်လုံးမှေးလေးက ကလေးများကို ဂရုတစိုက်ထမင်းကျွေးရန် သာ အာရုံစိုက်ထားသည်။ ။

"မယ်အုံ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ..."

"နှစ်ဆယ့်သုံးလေ ... သူများ နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်မွေးနေပြီ ... မဝင့်မာက နှစ်ဆယ့်သုံးမှာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးတယ် ... မငယ်က ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီ ... ကဲ ... သူကတော့ အပျိုကြီးပဲဖြစ်မှာ ပါပဲ ..."

ရှင်းသန့်၏ စကားကို ဝင်နှစ်ကာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စနောက်လိုက်သော်လည်း သူ့ကိုမပြော သည့်အတိုင်းပင် ... မယ်အုံက ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့အလုပ်သူလုပ်နေ၏။

"ကဲ ... ထမင်းခူးပြီးပြီ ... မငယ်လည်း ခံတွင်းပျက်နေလို့ ဒီမှာ လာစားမယ် လုပ်နေတာ အတော်ပဲ ... မယ်အုံရေ ... ကလေးတွေကို ခဏထားထားဦးကွယ် ... မငယ်တို့ လုပ်ထားတာ အဆင်ပြေ ရဲ့ လား လာကြည့်ပါဦး အိုးသူကြီးရဲ့ ..."

"သားတို့ သမီးတို့ ခပ်စားကြနှင့်နော်"

ယောက်မနှစ်ဦးကလည်း မယ်အုံကိုချစ်ကြသည် မယ်အုံ၏ လက်ရာဟင်းများကို နှစ်သက်ကြ၏။

မယ်အုံက ကလေးများကိုခွဲပြီး ... မီးဖိုထဲပြေးဝင်ကာ အသင့်လှီးပြီးသော ခံတက်ရွက်သုပ်ကို ကြောင်အိမ်ထဲမှ ထုတ်ကာ သွက်လက်စွာသုပ်လိုက်သည်။ ။

လိုအပ်သည် များကို ထပ်ဖြည့်ပေးပြီးနောက် အိမ်ရှေ့မှ ကလေးဝိုင်းကို အပြီးသတ်ကျွေးလိုက် သည် ။

ထို့နောက် ထမင်းဝိုင်းမှ လိုအပ်သည် များကို လိုက်ဖြည့်နေစဉ် အိမ်ရှေ့ဝိုင်းမှ စီခနဲငိုသံကြောင့် ပြေးသွားရပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သတ်နေကြသည် ကို ဖျန်ဖြေပေးရင်း ကလေးများ အလယ်မှာ ထိုင်ကာ ထိန်းပေးထား၏။

ထမင်းဝိုင်းပြီးတော့ မီးဖိုထဲမှာ ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းဆေးကြောရ၏။ သူတို့ အုပ်စုက ကလေးများ တီဗွီကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပင် ပိုးလို့ ပက်လက်အိပ်နေကြသည် အထိ စကားကောင်းနေ ကြသည် ။

"မယ်အုံက ဆရာမအလုပ်နဲ့ တွဲတေးကိုပြောင်းရမှာ ... အစကတော့ မလွှတ်ဘူးလို့ နေတာ နောက်တော့ ရှင်းရှိတာကို သတိရလို့ လွှတ်လိုက်တာ ... မင်းညီမကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါကွာ ..."

ရေခွေးကြမ်းလာချပေးသော မယ်အုံကို မိခင်ကနှမြောတသစွာကြည့်ရင်း ... ပြောလိုက်သည် ။

"ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ ... အလကား သူ့လစာက နှစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ဒီမှာ အဖေအမေ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာ ..."

"ဟဲ့ ... နင်တို့ ရှိနေတာပဲ ... မယ်အုံက ငယ်ငယ်တည်းက ကလေးပဲ ထိန်းနေရတာ ... တစ်ခါတလေ လူ့လောကကြီးထဲမှာ လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းပါစေဦးပေါ့ကွယ် ..."

မိခင်စေတနာမေတ္တာက ကြီးမားလှပေသည် သမီးငယ်အတွက် လူ့လောက ကြီးထဲမှာ ခိုင်ခိုင် မာမာ ရပ်တည်နိုင်ရန်အတွက်

စီစဉ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

"မယ်အို သိပ်အလုပ်လုပ်ချင်နေရင် ကိုနှစ်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ပေါ့ဟာ ..."

"သူစိမ်းတွေကြားထဲမှာ ပဲ လုပ်ချင်တယ် ... လောင်းရိပ်မမိစေချင်ဘူး အထူးသဖြင့် မယ်အိုလို သူများကိုသနားတတ်တဲ့ သူအတွက် လောကကြီးက ပင်လယ်ပြင်မှာ လက်ပစ်ကူးစေချင်သေးတယ် ... အဖေတို့ အမေတို့ မျက်စိမှိုတ်သွားရင် မယ်အိုတစ်ယောက်တည်း သူ့ဘာသာသူ ရပ်တည်လို့ ရအောင်ပေါ့ ..."

"သားတို့ နှစ်ယောက် ရှိသားပဲ"

"လောင်းရိပ်အောက်က အပင်တစ်ပင်ဟာ အားပျော့တယ် ရာသီဥတုဒဏ် ပိုးမွှားဒဏ်မခံနိုင်ဘူး နေရောင်ခြည်အောက်က အပင်လိုကြံ့ခိုင်နိုင်ရမယ်လေကွာ ..."

ဖခင်စကားကို အစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘာမှ မပြောလိုကြတော့ပေ။

ရှင်းသန့်ကတော့ သက်ပြင်းတိုးတိုးလေး ချလိုက်မိသည်။ တခြားမိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် သူတာဝန်ယူမည်ဟု ကတိပေးဘဲ အားနာမှုမရှိဘဲ ငြင်းပယ်လိုက်မည်သာဖြစ်သည်။ အခုတော့ .. ရုပ်မလှသလို မျက်စိရှေ့မှာ ကြီးလာသော ကောင်မလေးအတွက် ဘာမှ အပန်းကြီးမည်မထင် ...

"အင်း ... ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်စာရင်းရုံးက ကောင်မလေးတွေ စုပြီး အိမ်ငှားနေကြတာရှိတယ် ... အဲဒီမှာ ... ထည့်ထားရင် ရပါတယ် စိတ်မပူပါနဲ့ ..."

အခုကတည်းက သူ့အိမ်မှာ မထားနိုင်ဘူးဟု ရှင်းရှင်းလင်းလင်းငြင်း

ပယ်ထားလိုက်သည် ကို ကြားလိုက်တော့ မယ်အုံ အလိုလိုအားငယ်သွား
၏။

"ကိုကိုရှင်းရယ် ... မယ်အုံသိပါတယ် ... မယ်အုံဟာ ... မမထားလို
မှ ရုပ်မလှတာနော် ... တကယ်လို့ မမထားဆိုရင် ကိုရှင်းခေါ်ထားမှာ ပဲ
နော် ... ဒီလိုပစ်ထားရက်ပါ့မလား ..."

"ဟဲ့ ဥမ္မာဒန္တီလေး ... လာစမ်း ..."

ဂါဝန်လေးကိုဖြန့်ကာ သစ်ရွက်ကြွေများကို လိုက်ဖမ်းနေသော မယ်
အုံကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မကြားဟန်ဆောင်ကာ နွေဦးရွက်ကြွေလေး
များကို ဂါဝန်လေးဖြန့်ကာ လိုက်ဖမ်းဆဲ ...

"ကောင်မလေး ... မယ်အုံ ... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

ကိုကြီးသစ် အသံကြောင့် ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

ကိုကြီးသစ်ရယ် ... ကိုနှစ်ရယ် ... ကိုရှင်းရယ် သုံးယောက်ပေါင်းပြီး
တဟိဟိနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုင်ပင်နေကြသည် ။

လူပျိုပေါက် သုံးဦးတို့ ချုံသွေးချင်နေကြပြီထင် ...

"သဲမြထွေးရေ ... ချစ်လှစွာသော ညီမလေး ... အထွေးလေး အသဲ
လေး ... လာစမ်းပါဦးကွာ ..."

ကိုကြီးသစ်က ချော့မော့ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းချွန်ကာ
...

"ဒီအသံဆိုရင် ခိုင်းချင်နေတဲ့ အသံပဲ ... ကဲ ... ဘာလဲ .. ပြောပြော
..."

"ဟ ... ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောစမ်း ... နင်ဒီလိုနှုတ်စွာလို့ နင်ရုပ်

ဆိုးနေတာ ..."

အားငယ်သွားသည် ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က လှသလောက် အငယ် ဆုံးမိန်းကလေး သူ့မှာ အစ်ကိုများ ၏ တစ်ဝက်ကိုပင် မမီဟု ဆိုလိုက်လျှင် အလိုလိုအားငယ်သွားမိသည် ။

"ငါ့ညီမလေးက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သိပ်ကောင်းတာ ဟိုဘက် အိမ်က ပြောင်းလာတဲ့ အစ်မကြီးနာမည်ကို မေးပေးပါလို့ ဆိုတာ မေးပြီးပြီလား ..."

"မေးပါဘူး ... အဲဒီအကြီးက သူများကိုများ ဒီအိမ်ကခိုင်းတဲ့ ကောင် မလေးလားတဲ့ ..."

"ဟေ ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ..."

သုံးယောက်သား ရယ်မောနေကြသည် ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း က မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာကာ သူတို့ နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်သွားလေ တော့သည် ။

နောက်ပိုင်း၌ ... ထားရွှေစင်ဟူသော လှပသောအစ်မကြီးနှင့် သူတို့ သုံးဦးတို့ ခင်မင်သွားကြ သောအခါ ... မယ်အုံမှာ တစ်ယောက်တည်း အိုးပုတ်ကလေးများ နှင့် ကစားမြဲ

ကိုရှင်း၏ ဖခင်အရာရှိကားပေါ်မှာ ... ထားရွှေစင်နှင့်မင်းသစ်၊ မင်း နှစ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ပါသွားကြသော်လည်း မယ်အုံကတော့ ကလေးပီ ပီ ငေး၍ ကျန်ခဲ့ရသည် ။ ငယ်စဉ်ကလို လေးဦးသား အတူတူမကစား တော့ပေ။
အရွယ်ညီသော လူပျိုပေါက်သုံးဦးတို့

ဆယ်တန်းပြိုင်အောင်ကြစဉ် မယ်အုံက ငါးတန်းသာရှိသေးသည်။ ။

ကိုရှင်းက မမထားရွှေစင်ကိုချစ်နေသည် ဟု ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပြောသံကို ကြားရသောအခါ မအုံဩမိပေ။ မယ်အုံ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မမထားကို အားကျမိ၏။

နို့နှစ်ရောင်အသားနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်ခန္ဓာသွယ်သွယ်လျလျ နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းပါးပါး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း နှင့် မလှသည့်အရာတစ်ခုမှ မရှိသော ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် မမထားရွှေစင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလျှင် မယ်အုံငေးကြည့်နေရသည်။ ။

ယောက်ျားလေး သုံးယောက်စလုံးကလည်း ထားရွှေစင်ပြောသမျှ အကုန်ခေါင်းညိတ်တတ်သည်။ ။

ကိုရှင်းက ကိုသစ်ထက် အသက်တစ်နှစ်ကြီးပြီး အရပ်မြင့်ကာ ယောက်ျားပီသခန့်ညားလှသဖြင့် ထားရွှေစင်က ကိုရှင်းကိုပဲ ရွေးခြယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကိုရှင်းနှင့် မမထားတို့ အတွက် လိုက်ဖက်ညီလွန်းလှသဖြင့် မယ်အုံမှာ အားကျခြင်းများ စွာနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုတတ်သည်။ ။ မမထားက ကိုရှင်းထက် နှစ်နှစ်ကြီး၍ ကိုရှင်းအား မောင်မောင်ဟု ခေါ်သလို မမထားကိုလည်း ကိုရှင်းက မမထားဟု အမြတ်တနိုးနှင့် မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် အလွန်ချစ်သည်။ ။

မမထားရွှေစင်ကလည်း ကိုရှင်းကိုချစ်သည် ဟု မယ်အုံသိထားခဲ့သလို မမထားကလည်း သိပ်ချစ်သည် ဟု ပြော၏။ ကိုရှင်းစာမေးပွဲဖြေနေစဉ် မမထားထံ လာမတွေ့နိုင်လျှင် မယ်အုံကိုခေါ်၍ ကိုရှင်းပေးထားသော လက်ဆောင်များကိုထုတ်ပြကာ ...

"ဒါကကိုရှင်းနဲ့ စချစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆိုပြီး ကိုရှင်းဝယ်ပေးတဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့ နားကပ် ဝမ်းဆက် လေ ..."

စတီးရောင်ကြိုးက လေးမှာ အပြာရောင်ကျောက်ဆွဲသီး လှလှက လေးနှင့် ပုံစံတူနားဆွဲလေး ထိုဆွဲသီးနှင့် နားဆွဲကိုဝတ်တိုင်း မမထားက အပြာရောင်ဝတ်စုံ အမြဲဝတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံ လေးနှင့် တွဲထား၏။

"ဒါကမမထားမွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးတာလေ"

အပြာရောင်သိုးမွေး ဆွယ်တာပျော့လေးနှင့် ခေါင်းစွပ်ကလေးတစ်ခု ... မယ်အုံ အားကျစွာ ဖွဖွလေး ကိုင်ကြည့်မိသည် ။

"မမထားမွေးနေ့ကို တစ်ခါတည်းမေးတယ် ... သူမှတ်ထားတာသိ လား ..."

"မမထားကရော သူ့မွေးနေ့ကိုသိလား"

"သိတာပေါ့ ... သူက အပြာရောင်ကြိုက်တော့ မမထားကလည်း သူ့ မွေးနေ့ကို စပို့ရှပ် အပြာရောင်လေးပြန်ပေးတာပေါ့ ... ဒီမှာ လေ ... မမ ထားဘွဲ့ယူတော့ သူဝယ်ပေးတာ ... မမထားမှာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့နဲ့ ကို သူပေးတဲ့ အရောင်နဲ့ မကိုက်လို့ ရီဟာဇယ်မှာ ပဲ ဝတ်ရတယ်လေ ... ချိတ်က ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ ပွတတကြီးမို့ စကပ်ထမီပဲချုပ်ပြီး ပိုတာကို ရင်ခံလေးလုပ်ပြီး အပေါ်က ဇာပြာလေးဖုံးဝတ်တော့ သူက လေ မမထားကို သိပ်ဆင်တတ်တာပဲလို့ သဘောကျနေတယ် ... ပန်းအပြာရောင်ကို ရအောင်ရှာပေး တတ်တယ် ... မမ မေမေက လက်ကိုင်အိတ် အပြာရောင်လေးဝယ်ပေး တယ် ..."

မမထား၏ ပြည့်စုံသောဘဝကို အားကျစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်နေမိ

သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး ... ပညာတတ် ... ဥစ္စာပေါ ... ရုပ်ချော ... ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေသည့်ကြားမှ ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်သော ကိုယ့်ကို ချစ်တတ်လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ထိုယောက်ျား၏ ဂရုစိုက်ခြင်း ချစ်ခင်ခြင်း ယုယခြင်းကိုခံရသော မမထားလို မိန်းမသားမှ ကံမကောင်းပါလျှင် ဘယ်သူကကောင်းပါမည်နည်း။

ဆယ်ကျော်သက် သစ်ရွက်လှုပ်တာကိုပင် ငိုချင်သလိုလို ရီချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည့် ရုပ်ဆိုးမ လေးအဖို့ ... မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ရင်ခုန်ကြည်နူးမှု မရှိသလောက်ပင် ...

အစ်ကိုတွေကြောင့်လား ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ကြောင့်လား မပြောတတ်သူကို ဘယ်ကောင်လေးမှ စာမပေးခဲ့ပေ။

"မမထား ချောင်းသာသွားဖို့ မောင်မောင်ကိုခေါ်တာ သူ့အိမ်က ဘာလို့ မလွှတ်တာလဲ ညီမလေး သိလား"

အန်တီမာက ထားရွှေစင်ဟူသော လှပလွန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မှန်ဘီဒိုထဲထည့်ကာ အလှကြည့်နေရုံသက်သက်ပဲဟု မကြာခဏ ညည်းညူသည် ကို မယ်အုံက အမှန်အတိုင်းပြောပြသောအခါ ထားရွှေစင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ

"မမထားထင်သလိုပဲ အန်တီမာက မမထားကို သိပ်မလိုလားဘူး ... အင်းလေ ... ဒါကတော့ ထုံးစံပါပဲ တစ်ဦးတည်းသောသားကို မိခင်တွေ

က သိပ်စိုးရိမ်ကြမှာပဲ ... မမထားရဲ့ အမေကလည်း ဒီလိုပဲ စိုးရိမ်တယ် ... မောင်မောင်က ကိုယ့်ထက်ငယ်လို့ တဲ့ လေ ... ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ချစ်မိရင် ကိုယ်ပဲစိတ်ပင်ပန်းရမှာ တဲ့ လေ ..."

"ကိုရှင်းက မမထားကို အဲဒီလောက်ချစ်တာများ ... မမထားကျောင်း သွားချိန်မှာ အုံတို့ အိမ်ဘက် မှာ လာစောင့်နေတာ လည်ပင်းကိုရှည်နေတာပဲ ... မမထားကိုမတွေ့ရရင် ဂနာမငြိမ်ဘဲ လမ်းလျှောက် နေတာသိလား ... ကိုကြီးစစ်ကတောင် ဖင်မှာ ညှောက်ထွက်နေလို့ ထိုင်မရဖြစ်နေတာတဲ့ ..."

မယ်အုံ၏ စကားကြောင့် ထားရွှေစင်၏ မျက်လုံးလေးမှာ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်လျက်ရှိနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မောင်မောင် မယ်တော်ကြီးမသိအောင်လို့ မောင်မောင်ကို ပြောပေးစမ်းပါ ... မမထားဆီကို ညဆယ်နာရီခွဲလာပါလို့ ... ညီမတို့ ခြံစပ်နားက စည်းရိုးလေးနားမှာ စောင့်နေမယ်နော် ..."

"ဟင် ... အမှောင်ကြီးထဲ"

"လသာနေတယ်လေ ... ညီမလေးရဲ့ ... ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ချစ်သူနဲ့ လရောင် အောက်မှာ ကြယ်လေးတွေ ရေတွက်ကြည့်ရတဲ့ အရသာကို ညီမလေးမယ်အုံ ကြီးလာရင် နားလည် လာမှာ ပါ .. ဟေ့ ... ညီမလေးရဲ့ အစ်ကိုတွေတောင် မသိစေနဲ့ နော် ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ ... ရှင်း တစ်ယောက်တည်း သိပါစေနော် ..."

မမထားရွှေစင်၏ တိုင်ပင်ဖော်အနေနှင့် အစ်ကိုရှင်းနှင့် မမထားကြားမှ ငှက်ခါးကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မမထားရွှေစင်က ညဘက်မှာ သူမအားလာတွေ့ရန် ချိန်းဆိုသောအခါတိုင်း မယ်အုံအိပ်မောကြ ချိန်များ သာဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် မမထားရွှေစင်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဆွေမျိုးနာရေးရှိ၍ ညအိပ်သွားသောအခါ မယ်အုံအား အဖော်အဖြစ်လာအိပ်ရန်ခေါ်သောအခါ ညဘက်ခုနစ်နာရီ ကိုရီးယားကား၏ ဇာတ်လမ်းတွဲကို မယ်အုံ ကြည့်ပြီး ကိုးနာရီမှ ဆယ်နာရီအထိ စာကျက်နေစဉ် ... မယ်အုံ ငှက်ခါးမလေး၏ လျှို့ဝှက်သတင်း ကြောင့် ကိုရှင်းရောက်လာသဖြင့် မယ်အုံအား အိပ်ခန်းထဲမှာ ပဲ စာကြည့်ခိုင်းပြီး ... သူတို့ နှစ်ဦးက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ ။

ကိုးတန်းကျောင်းသူ မယ်အုံမှာ ဆယ်နာရီအထိသာ စာကျက်ပြီး အိပ်ချင်လာသဖြင့် အိပ်ရာမဝင်မီ ဧည့်ခန်းသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ... ဧည့်ခန်းအလယ်ဆိုဖာမှာ ထိုင်ကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်၍ နမ်းနေသောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ ။ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်လိုက်သည်။ ။

"မောင် မမကိုမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတယ် ... မောင်ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်သေးပဲနဲ့ မောင် ဘယ်တော့မှ စည်းမကျော်ဘူး ... သိပ်ညဉ့်နက်နေရင် မကောင်းဘူး မောင်ပြန်တော့မယ်နော် ..."

ကိန္နရီမောင်နှံ မခွဲနိုင်သလိုပင် တော်ရုံနှင့်ပြန်မသွားသေး နောက်မှ နှုတ်ဆက်သံ၊ စကားသံ၊ တိုးတိတ်ရယ်မောသံများ နှင့်အတူ သံပန်းတံခါးပိတ်သံကြားရတော့ ဆယ်နာရီခွဲလေပြီ ...

ထိုနေ့ညက မယ်အုံအဖို့ ပထမဦးဆုံး အိပ်မပျော်သောညဖြစ်သွားသည်။ ။ ရင်တွေ ပရမ်းပတာ ခုန်ပြီး ကိုရှင်းနှင့် မမထားပုံရိပ်ကိုမြင်ယောင်ကာ မတန်မရာ ကိုရှင်း၏ လက်မောင်းကြားမှာ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ်တွေးကြည့်ရင်း ကြက်သီးထသွားမိသည်။ ။

မမထားက တော်ရုံနှင့်မအိပ်ဘဲ တီးလုံးသက်သက်ပါသောသီချင်းခွေလား ရုပ်ရှင်ကားလားမသိ တစ်ခုခုကိုဖွင့်ကြည့်နေသည်။ ။

နောင်နှစ်တွင် ... ကိုရှင်းဖခင် နယ်ရောက်သွားပြီး ကိုရှင်းလည်း ဒေါ်လေးမာတို့ ၏ ဒေသမှာ ပဲဝယ်၊ ကြက်သွန်ဝယ်ဖြင့် အလုပ်များ နေသလို ... မမထားကလည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေ ၏။

မမထား၏ ကုမ္ပဏီတွင် မမထားက အရေးပါသော အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်နေစဉ် ကိုရှင်းနှင့် စကားများ ခဲ့ရသည်။ ။ ဘယ်လိုစကားများသလဲ မယ်အုံမသိသော်လည်း ကိုရှင်းထံမှ ဖုန်းလာသောအခါ မယ်အုံတုန့်လှုပ်သွားမိခဲ့သည်။ ။

"မယ်အုံ ... နင် ... ငါနဲ့ မမထားကြားမှာ ဘာစကားတွေရှုပ်နေတာလဲ ..."

"ရှင်"

"ကလေးလေးလို အေးအေးမနေဘူး၊ ဘာလို့ မေမေပြောတဲ့ စကားတွေ သွားပြောတာလဲ ..."

"ရှင် ... ရှင် .. အုံ ... အုံ ဘာပြောလို့ လဲ ..."

"ဘာမပြောတာလဲ မမထားပြောတယ် ... မေမေက သိပ်လှလို့ မှန်ဘီရီထဲမှာ ပဲ အလှထားကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ နင်သွားတိုက်တယ်မဟုတ်လား"

မယ်အုံ အံ့သြသွားသည်။ ။ တိုက်တယ်၊ တွန်းတယ်၊ ခလောက်တယ်ဆိုသော စကားကို နားမလည် သေးသဖြင့် တအံ့တသြနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ။

"နောက်ဆိုရင် ဟိုစကားဟိုပို့ ဒီစကားဒီပို့ မလုပ်နဲ့ ကြားလား သေ သွားမယ် ..."

ဖုန်းကိုင်ရင်း ခေါင်းသာညိတ်လိုက်သည် ကို ကိုရှင်း မြင်မယ်မထင် ကိုရှင်းဘက်မှ ခွက်ခနဲ ဖုန်းဆောင့်ချသံသည် ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်မ ရနိုင်သော အသံပင်ဖြစ်သည်။ ။

"မယ်အုံလေး မယ်အုံလေး ... ဘာဖြစ်လဲ"

ရုပ်မလှပေမယ့် ကိုယ့်ညီမလေးကိုတော့ ဝိုင်း၍ ချစ်ကြသော အစ်ကို နှစ်ယောက်က ပျာယာခတ် သွားသည်။ ။

ဘာပြောရမှန်းမသိ ပြောလျှင်လည်း စကားရှုပ်သည် ဟု အစ်ကိုနှစ် ယောက်က အပြစ်တင်ကြဦး မည်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းရမ်းကာ ဘာမှ မပြောဘဲ။

"မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး ... မယ်အုံ သင်္ချာမှာ အမှတ်နည်းသွားလို့ ပါ ..."

"အော် ... ဒါများ ညီမလေးရယ် ... မငိုနဲ့ မငိုနဲ့ ဒီနေ့ ညီမလေးမွေး နေ့လေ ... ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘဲကင်နဲ့ ရေခဲမုန့်ကျွေးမလို့ မမထားကို တောင်ခေါ်ထားတယ် ... ညီမလေး သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ကိုနှစ်ဝင် ခေါ်ထားတယ် ..."

"ဟာ ... မင်းနှစ်ကလည်း ကွာ ... တမင်ညီမလေးအံ့ဩအောင် ဖုံး ထားကာမှ မင်းက ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ"

အစ်ကိုသစ်က ကိုနှစ်ခေါင်းကိုလှမ်းပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ဝန် ထမ်းမိဘများ မို့ ချောင်လည်မှု သိပ်မရှိသောကြောင့် မွေးနေ့ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ပေးနိုင်ပဲ ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ လေးငါးဦးနှု

ငုံပင် မွေးနေ့ပွဲလေးလုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ။

မယ်အုံက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေတတ်သူမို့ ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုပင် ကိုယ်မေ့နေသည်။ ။ မမေ့ဘဲရှိပါ့ မလဲ အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေရမယ့် နွေဦးရက်မို့ စာကိုကြိုးစား ကျက်မှတ်နေရသည်။ ။

"ညီမလေး ငိုတာမမြင်ဖူးလို့ ပါကွာ ... မွေးနေ့မှာ မငိုရဘူး ညီမလေးရဲ့ ... နောင်နှစ်တွေဆိုရင် မွေးနေ့တိုင်းပျော်ရွှင်ရအောင် ပျော်ပျော် ပါးပါးနေရတယ် ညီမလေးရဲ့ ... မွေးနေ့မှာ ငိုရင် နောင်နှစ် မွေးနေ့တွေ ပါ ပျော်စရာမကောင်းဘဲ နေလိမ့်မယ် ..."

"မင်းနှစ် ... မင်းကွာ ပေါက်ကရပြောနေတာ ငါ့ညီမထွေးလေး သဘောဖြူ၊ မနောဖြူလေးမှာ သောကတို့ ၊ မျက်ရည်တို့ ဆိုတာ မရှိစေရဘူးကွ ... မငိုနဲ့ တော့ .. တိတ် ... တိတ် ... သွား ရေသွားချိုး၊ ကိုကြီးတို့ ပန်းကန်ပြင်ထားမယ် ... မင်းနှစ်လူရေစမ်း ..."

"အန်တီမာရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ... အန်တီမာရယ် မမထားရယ် ... ညီမလေး သူငယ်ချင်း မြတ်နိုးခင်ရယ် ... သဗ္ဗာသိမ့်ရယ် ... ကိုကြီးတို့ ရယ် ... ညီမလေးတို့ ဝိုင်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ ဖိတ်ထားတာ ... ဆယ်ယောက်ရှိတာ ... အကုန်လာမှာ ... ကိုရှင်းရောက်နေရင် ကောင်းမှာ ပဲ မနက်ဖြန် တော့ရောက်မယ် ထင်တယ် ... ကိုရှင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ... ပြောရဦးမယ် ..."

"ဘာ ... မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့ ... တော်ပြီ မပြောပါနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ..."

ငိုသံပါနှင့် အလန့်တကြားဟန့်တားလိုက်သော ညီမလေးကို အစ်ကို နှစ်ယောက်က နားမလည် သလို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူငယ်ချင်းအား မွေးနေ့တိုင်း စားခါနီးမှ ဖိတ်၍ လက်ဆောင်ဆိုတာ ကို မရဖူးပေ မွေးနေ့ဟု ပြော၍ မဖိတ်တာလည်း ပါသည်။ ။

သို့ရာတွင် အိမ်နီးချင်းမမထားနှင့် အန်တီမာတို့ ကတော့ အမြဲသိသည်။ ။ မမထားက သူ့အား လက်ဆောင်လေးများ ဝယ်ပေးတတ်သလို အန်တီမာကလည်း လက်ဆောင်လေးနှင့် လာတတ်သည်။ ။ ကိုရှင်းကတော့ ဘာသိဘာသာပင် ... အစ်ကိုနှစ်ဦးနှင့် အားပါးတရ စားသောက်ပြီး လှောင်ပြောင်တတ် သည်။ ။

ဒီနှစ်တော့ အစ်ကိုနှစ်ဦးကျောင်းပြီး၍ အလုပ်လုပ်နေကြသဖြင့် ညီမလေးအတွက် ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေနှင့် လက်ဆောင်ဝယ်လာကြသည်။ ။

"ကဲ ... စားပွဲဝိုင်းပြင်ကြရအောင် ... ညီမလေးက စာကျက်ရတာပင် ပန်းနေပြီ ... ရေသွားချိုး ကိုနှစ်ဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီလှလှလေးဝတ် ... ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ကိုကိုတို့ ပဲ လုပ်ပေးမယ် ..."

"အထက်အောက်မောင်နှမမို့ ကိုနှစ်က အချစ်ပိုသလို အစအနောက်လည်း သန်သည်။ ။"

"အမယ် သူ့ညီမအကျည်းတန်လေးကို လှအောင်လို့ အစွဲထုတ်နေတာ ကိုနှစ်က ထိန်းရသက်သာ အောင်လို့ ... မဟုတ်လား ... တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ပိုထိန်းရတော့မယ် ..."

"လှ လှ မလှလှ ထိန်းရမှာ ပဲကွ ... တို့ ညီမလေးက သိပ်မလှလို့ တော်သေးတယ် ... မမထားလို လှနေရင် မလွယ်ဘူးကွ"

အစ်ကိုနှစ်ဦး၏ စနောက်သံတွေကြားမှာ ပြေးထွက်၍ အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ အားပါးတရ ငိုရှိုက် လိုက်မိတော့သည်။ ။

"နောက်ဆို ဟိုစကားဟိုပို့ ဒီစကားဒီပို့မလုပ်နဲ့ ကြားလား သေသွားမ

ယ် ..."

နားထဲမှာ ကြားယောင် လာပြီး ... သဲအူလိုက်မျှ ငိုကြွေးတော့သည်။ ။
ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဤမျှထိ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။

"မယ်အုံရဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့မှာ ကိုရှင်းပေးတဲ့ အမှတ်တရ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဒီစကားလေးကို ထာဝရ သိမ်းဆည်းထားပါ့မယ်ရှင်"

မှတ်မှတ်ရရပင် ... နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုရှင်းရောက် လာပြီး ထူးခြားစွာပင် မွေးနေ့လက်ဆောင် ထုတ်လေး၊ ကိုနှစ်မှ တစ်ဆင့် လာပေးသည် ကိုဖွင့်မကြည့်ရဲပေ သိမ်းထားလိုက်၏ ... ထိုဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ဟာ မမထားနှင့်ကိုရှင်းတို့ ၏ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်များ မို့ ယနေ့အထိပင် ဖွင့်မကြည့်ဘဲ တမင်ပိတ်ထားကာ ဘီဒိုအပေါ်ဆုံးထပ်စားပွဲခင်းလိုက်ကာများ ထားရာ နောက်ဆုံးမှာ တမင်မေ့ပျောက် ၍ ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ။ ငါးနှစ်ကျော်လေပြီ ...

မယ်အုံ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသောအခါ ကိုနှစ်က မိန်းမတောင်းခိုင်း၍ တောင်းပေးလိုက်ရပြီး ... ကိုနှစ်တို့ လင်မယားကို အိမ်မှာ ပဲ ခေါ်ထားရသည်။ ။ ထို့နောက် မမထားသည် ကိုရှင်းနှင့် စကားများကာ လက်တွဲဖြုတ်ပြီး ... နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။

ကိုရှင်း ဖခင်ကလည်း နယ်မှာ ပင်သေဆုံးသွားကာ ကိုရှင်းက ရန်ကုန်ကိုပြန်မလာဘဲ နယ်မှာ ပင် အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်။ ။

အန်တီမာကတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ရန်ကုန်မှာ အထိုင်ယူကာ လှိုင်သာယာပွဲရုံ တူမ တစ်ယောက်နှင့် စပ်တူလုပ်ကိုင်ရင်း သွားလိုက်လာလိုက်လုပ်နေသည်။ ။

မထင်မှတ်ဘဲပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကိုရှင်းနှင့် မမထားဝေး
ရတာလား ...

"မာမာထင်သားပဲ မမရယ် ... သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အလှမာန်
တက်ပြီး အချစ်တွေ ပေါပေါ များများ သုံးစွဲတတ်တယ်လေ .. ရွေးချယ်စ
ရာတွေ များ နေတော့ အကောင်းဆုံး၊ အသာဆုံးကိုမှ ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့်ရှိ
နေတယ်မဟုတ်လား ... ကျွန်မသားက ... ရုပ်ပဲရှိတာပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာက
သာမန်ထက်သာရုံပဲ ... လျှံကျနေအောင်မှ မရှိတာလေ အချိန်တန်ရင်
... လမ်းခွဲမယ်ဆိုတာ ကျွန်မက သိပြီးသားပဲ"

အန်တီမာ စကားများကြားမှာ ... မယ်အုံတုန်လှုပ်မွန်းကျပ်နေမိသ
ည် ။ ပိုဆိုးတာက ...

"သားကို ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ လာတောင်းခိုင်းတော့ သားက တောင်ငူမှာ
ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်မှာ ထားမယ်ဆိုတော့ မနေနိုင်ဘူးတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးက နှစ်
ကျပ်သား လက်ကောက်နှစ်ကျပ်သားနဲ့ လက်စွပ် နားကပ်
အားလုံးရွှေငါးကျပ်သား တင်တောင်းမယ်ဆိုတာကို လက်မခံဘူးလေ
... ကျွန်မက သူ့ကို အလှကြည့်သက်သက်ပဲလို့ ပြောတာကို သိပ်နာပြီး
ပြဿနာရှာတာပဲ ..."

သေချာသည် မှာ မယ်အုံ၏ စကားကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦးကွဲကြသည်
ဟု ယူကြီးမရဖြစ်ကာ နောင်တ အကြီးအကျယ် ရမိလိုက်သည် ။

ထို့နောက် တတ်နိုင်သမျှ ကိုရှင်းကိုမတွေ့အောင် ရှောင်နေမိသလို
ကိုရှင်းကလည်း လှိုင်သာယာ ပွဲရုံသို့သာ တစ်ခါတလေရောက်ပြီး အိမ်
ဘက်သို့မလာတော့ပဲ ထားရွှေစင်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဝေးအောင်
ရှောင်ရှားနေသည် ကိုသာ ကြားလိုက်ရသည် ။

ငါးနှစ်ရှိပြီပဲ ...

ထိုကာလအတွင်းမှာ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်သော်လည်း သုံးဆယ်
ကျော်အရွယ်ကဲ့သို့ ရင့်ကျက် အိုမင်းသွားသော ကိုရင်းကိုကြည့်ကာ စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိသည်။

အချစ်ဟာ နုပျိုပေါ့ပါးစေသလား။

အချစ် မရှိရင် အိုမင်းရင့်ရော်သွားနိုင်သလား ... မသိ ...
